

τικτούσα δίδυμα Ἀνάφ. Χίος. Συνών. γεμελλοῦ, δι' ὃ ἰδ. γεμελλᾶς 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γεμελλᾶς Καλαβρ. (Μπόβ.)

γεμελλᾶς ὁ, ἀμάρτ. γιμελ-λᾶς Κάμπ. γιμελλᾶς Κάμπ. γιμελ-λᾶς Κάμπ. ἱμελ-λᾶς Κάμπ. Θηλ. γεμελ-λοῦ Λειψ. γεμελλοῦ Ἡράκλ. γιμελ-λοῦ Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γέμελλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

1) Δίδυμος Κάμπ. 2) Θηλ., ἡ δίδυμα τεκοῦσα αἰξ Ἀμοργ. Ἡράκλ. Κάμπ. Λειψ. Συνών. γεμελλᾶρι 2.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γεμελλᾶς Φοῦρν. Γι-μελ-λᾶς καὶ Διμελ-λᾶς Κάμπ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἱμελ-λᾶς Κάσ. Ἱμελ-λοῦ Κάμπ.

γεμέλλι τό, γεμέλ-λιν Ἱκαρ. γεμέλλι Ἀνάφ. Θήρ. γεμέλ-λι Ἀμοργ. Λειψ. Πάτμ. ἑμέλ-λι Κάλυμν. γιμέλλι Ἡράκλ. γιμέλ-λι Κῶς ἑμέλ-λι Κάμπ. Κάσ. Χάλκ. δεμέλ-λι Χάλκ. διμέλ-λι Κάλυμν. Ρόδ. Σύμ. Χάλκ. Πληθ. ἑμέλτζα Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γέμελλος.

1) Τὸ δίδυμον τέκνον ἀνθρώπου ἢ ζώου Ἀνάφ. Ἡράκλ. Θήρ. Ἱκαρ. Κάλυμν. Κάμπ. Κάσ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Χάλκ. : Ἡ Μαρία τοῦ Λεόντη ἤκαμε-γιμέλ-λια Κῶς. Ἡ τσουμάμας ἔκαμε διμέλ-λια (τσουμάμα=νεαρά ἀγέλας) Ρόδ. Συνών. γεμελλιάρικος, γεμέλλικος, γέμελλος 1, διδυμά-ρης, διδυμάρικος, δίδυμος, διπλάρης, διπλάρικος, μπινιάρης. β) Ὁ δίδυμος καρπὸς Θήρ. διπλάρης, διπλάρικος. 2) Τὸ περίσσευμα τοῦ στήμονος μετὰ τὸ πέρας τῆς ὑφάνσεως, ἐπειδὴ ἕκαστον νῆμα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο στήμονας Λειψ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γεμέλλις Ἱκαρ. Ἱμέλ-λια Κάμπ. Διμελ-λιού Ρόδ.

γεμελλιά ἡ, ἀμάρτ., ἱμελλιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γέμελλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

Ἡ δίδυμος: Δὲ τσι γνωρίζω φτές τσι ἱμελλιές, ἡ ποιά εἶν' ἡ μιὰ κ' ἡ ποιά εἶν' ἡ ἄλλη.

γεμελλιάρικος ἐπιθ. ἀμάρτ. δγουν'λλιάρ'κους Κυδων. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. γεμελλιάρης. Ὁ τύπ. δγουν'λλιάρ'κους κατὰ σύμφυρσιν τοῦ ἀριθμ. δύο <δύο καὶ τοῦ ἐπιθ. γεμελλιάρικος ἢ διὰ παρετυμολογικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀριθμοῦ δύο ἔνεκα τῆς ἐννοίας τοῦ δίδυμος.

Δίδυμος ἐνθ' ἄν. : Γέθ'σ' ἢ γ'ναῖκα τ' τσ' ἔκαμ δγουν'λλιάρ'κα, ἀγόρια τσι τὰ δυὸ Λέσβ. Συνών. ἐν λ. γεμέλλι.

γεμέλλικος ἐπιθ. Μ. Ἐγκυκλ. διαμέλλ'κος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γέμελλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

Ὁ τύπ. διαμέλλ'κος διὰ παρετυμολογικὴν ἀποκατάστασιν τῆς προθέσεως διὰ. Ἰδ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 24 (1912), 27-28.

Γεμελλιάρικος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Ἡ Μαρία τ' Κωσταντῇ ἔκαμε διαμέλλ'κα. Τὰ διαμέλλ'κα πιάνονται σὲ δυὸ φεγγάρια Σκῦρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γεμέλλικο Ἱκαρ. Γεμέλλικα Χίος.

γέμελλος ἐπιθ. Ἀνδρ. Ἀντίπαρ. Θήρ. Ἱων. (Μπουρνόβ. Σμύρν.) Κύθηρ. Μύκ. Πάρ. Σέριφ. Σίφν. Σύρ. Χίος-Λεξ. Βάιγ. Βλαστ. 393 Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. γέμιλλους Σάμ. Τῆν.

μέγελλος Σίφν. γιόμελλος Χίος (Βροντ. Νένητ.) δγόν'λλους Κυδων. διάμελλος Σκῦρ. ἑμεος Νάξ. (Κωμιακ.) δίμελ-λος Ρόδ. ἱμελλος Ἀνδρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Δαμαρ. Κορων. Φιλότ. κ.ά.) ἱμελλος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δεμέλ-λης Ρόδ. Τῆλ. γιμέλ-λᾶς Ρόδ. διμέλ-λᾶς Ρόδ. Θηλ. ἑμελλῇ Νάξ. (Κωμιακ.) γεμέλ-λα Θήρ. Μύκ. γεμέλ-λα Κῶς γιμέλ-λα Κάμπ. Κῶς διμέλ-λα Σύμ. διαμέλλα Σκῦρ. Οὐδ. δέμελλο Χίος (Ἐγγρηγόρ.) μέγελλο Σίφν. Φολέγ. γίμελ-λο Ἡράκλ. γίμελ-το Ἀστυπ. γιόμελο Ἱων. (Ἀλάτσατ.) δίμιλλο Ἱων. (Σμύρν.) δγόμελλο Ἱων. (Βουρλ.) δγόν'λλου Λέσβ.

Ἐκ τοῦ Ἱταλ. *gemello*=δίδυμος. Ὁ τύπ. γιόμελλος καὶ παρὰ Δουκ. Παρὰ Σομ. τὸ οὐδ. γιόμελλον.

1) Δίδυμος, ἐπὶ ἀνθρώπων, θρεμμάτων καὶ καρπῶν ἐνθ' ἄν. : Εἶναι γέμελλος Σύρ. Τ'ς βλέπ'ς ἱφτές τ'ς δυὸ; εἶμι γέμιλλης Τῆν. Ἦταν γέμιλλους, γι' αὐτὸ δὲ βῆρι τ' ἀπάνου τ' αὐτόθ. Ἐγέννησεν ἡ Μαριγὼ κ' ἤκαμε ἱμελλᾶ Δαμαρ. Πόσο μοιάζονε! θαρρεῖς πὼς εἶναι γέμελλᾶ Σμύρν. Ἰδια σουσσούμια ἔχετε τὰ δυὸ ἀδελφία, σὰ γέμελλᾶ αὐτόθ. Ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἀντζελίκα εἶναι γ-γιμέλ-λες Κῶς. Ἐχει δυὸ θνατέρες μόνου κ' εἶναι ἱμελλες Ἀπύρανθ. Ἦκαμε γ' ἑμένα ἢ μάννα μου ἱμελλᾶ, μὰ πεθάνασι μονομιᾶς αὐτόθ. Εἶδες οἱ ἱμελλοὶ πὼς μοιάζονε! δὲν ξέρεις ποιὸς εἶν' ὁ ἕνας καὶ ποιὸς εἶν' ὁ ἄλλος αὐτόθ. Πολλὰ ἱμελλᾶ δαμάσκηνα κάνει ἡ δαμασκηνιά αὐτόθ. || Γνωμ. Γεμέλλου κόρη ἐπαιρνε, γεμέλλου γιὸ μὴν πάρης (διότι ὁ υἱὸς τοῦ διδύμου θὰ γεννήσῃ δίδυμα) Χίος. Διαμέλλου κόρη ἐπαρε, διαμέλλου γιὸ μὴν πάρης (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Σκῦρ. || Ἀσμ.

Ἐλα, πού 'μαι μοναχιά μου, | μόνου μὲ τὰ ἱμελλά μου Ἀπύρανθ.

Τ' ἀμύδαλό 'ναι γέμελλο, | ἀγάπα με τὸ ρέβελλο

Θήρ. Συνών. γεμελλωτός 1, γεμέλλι 1β. 2) Τὸ θηλ., ἡ τίκτουσα δίδυμα Κάμπ. Κῶς Μύκ. Σκῦρ. : Βάθ' της τῆς γιμέλ-λας νὰ φάη, γιὰ νὰ κατεβάσῃ γάλας, νὰ βυζ-ζάσῃ δὰ γιμελ-λάτῳ της Κῶς || Γνωμ. Γεμέλλας κόρη ἐπαρε, γεμέλλας γιὸ μὴ βάρης (διότι ἡ διδυμοτοκία κληρονομεῖται μόνον εἰς τοὺς υἱοὺς) Μύκ. Γιμέλλας κόρη ἐπαρε τσ' ἐγόνῃ μὴν ἐπάρης (διότι ἡ ιδιότης τῆς διδυμοτόκου δὲν διατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ἐγγονήν, ἡ ὁποία, καθὼς πιστεύουν, εἶναι συνήθως στεῖρα) Κάμπ. Συνών. γεμελλοῦσα, διπλάρα.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δίμελλος Σύμ. Ἱμέλλος Νάξ. (Φιλότ.), ὡς παρων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γέμελλος Μῆλ. Διμέλλης Ἀντίπαξ. Παξ. Ἱμελλος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γιόμελλος Χίος (Βροντ.) Γεμέλλης Ἱκαρ. Διμέλ-λα Ρόδ.

γεμελλοῦσα ἡ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γέμελλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κέξ. Αἰξ τίκτουσα δίδυμα. Πβ. γέμελλος 2.

γεμελλωτός ἐπιθ. ἀμάρτ. δεμελ-λωτός Τῆλ. γιμελ-λᾶτός Ρόδ. διμελ-λωτός Σύμ. διμελ-λᾶτός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γέμελλος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ωτός.

1) Δίδυμος, δίδυμος, ἐπὶ καρπῶν Σύμ. Τῆλ. : Ἀμύδαλο διμελ-λωτὸ Σύμ. Συνών. γέμελλος 1. 2) Διχαλωτός Ρόδ. : Γιμελ-λᾶτός κλῶνος. Συνών. ἀδελφωτός.

γεμενί τό, γεμενὶν Πόντ. (Κερασ. Λιβερ. Ματζούκ. Χαλδ.) γεμενὶν Κύπρ. γεμενί πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Μισθ. Συνασσ. Φλογ. κ.ά.) γεμενί Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γε-



μεγ-γί Νίσυρ. ζεμενί Μέγαρ. 'εμενί Νάξ. ('Απύρανθ. Κωμιακ.) Χίος (Καστρ.) γεμινί Εύβ. (Κύμ.) 'Ικαρ. Λευκ. γεμ'νί Χίος ('Εγρηγόρ.) γιμενί 'Αθην. (παλαιοτ.) 'Ανδρ. (Κόρθ.) Σύμ. Τήν. (Πύργ.) γιμενί Θάσ. (Θεολόγ.) γιμινί Α.Ρουμελ. Φιλιππούπ.) Βάρν. Θράκ. ('Αδριανούπ. Καβακλ. Κόσμ.) Κρήτ. Μακεδ. (Καστορ.) Προπ. (Μηχαν.) Σάμ. Τήν. (Πύργ. 'Ιστέρν.) γιμινί Κάρπ. γιμ'νί Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ.) — Γ.Μπακάλ., Καναγκ. Καστορ., 33 γ'μινί Μακεδ. (Βογατσ.) γιαμενί—Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. γιαμανί Καππ. (Μισθ.)

Τὸ Τουρκ. *yemeni*. 'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κυρίως τῶν γυναικῶν, ἐκ πολυχρώμου μεταξωτοῦ ἢ ἄλλου πολυτελοῦς ὑφάσματος, κατ' ἀρχὰς τῆς 'Γεμένης, εἴτα ἐκ πολυχρώμου ἢ μονοχρώμου λεπτοῦ ὑφάσματος ἐγγχωρίου κατασκευῆς 'Αθην. (παλαιοτ.) Εύβ. (Κύμ.) Ζάκ. 'Ηπ. Θάσ. (Θεολόγ.) Θράκ. (Πύργ.) Καππ. ('Ανακ. Μισθ. Σινασσ. Φλογ. κ.ά.) Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Μέγαρ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Γέρμ. Κάμπος Λακων. Κίτ. Κορών. Λεῦκτρ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Οἴτυλ. Πιάν. Πλάτσ.) Προπ. ('Αρτάκ. Κύζικ. Μαρμαρ. Μηχαν.) Χίος—Ε.Μπόγκ., Τουρκ. λέξ., 19 Σ.Δάφνης, Ν.Εστ. 18 (1935), 665 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 329 Πρω. Δημητρ.: Νὰ μὲ στείλῃς ἓνα γεμενί, γιατί ἐτοῦτο πού φοροῦ ἔναι ξεβαμμένο Κίτ. Μάν. "Ολες οἱ γυναῖκες 'ς τὸ κλάμα φοροῦσι μαῦρα γεμενιά αὐτόθ. Δῶς' τοῦ γιμενί μ', νὰ κοιν' λουθῶ Θεολόγ. Γεμενιά καρφωτὰ εἶχαν οἱ-γ-ἄντροι (καρφωτὰ=δεμένα εἰς τὸ ὕψισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς) Πύργ. Σέριδκαμ' 'να γι-μανί 'ς τὸ τσουφάλ' τ' (σέριδκαμ'=ἐρρίπταμεν) Μισθ. "Αλλες σφουγγίζανε τὰ μάτια τους μὲ τὴν ἄκρια τοῦ γεμενιοῦ Σ.Δάφνης, ἐνθ' ἄν. || Φρ. Δέν ἔχει γεμενί νὰ βάλλῃ 'ς τὸ κεφάλι της (ἐπὶ λίαν πτωχῆς γυναικὸς) Κίτ. Μάν. Μαῦρο γεμενί μὲ λένε, | σὰ μὲ χάσης, γύρευέ με (ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων νὰ μὴ περιφρονοῦν καὶ τὰ ἄξια περιφρονήσεως) 'Αθην. || 'Ασμ.

Χαμήλωσε τὸ γεμενί, πὺν σοῦ 'χω χαρισμένο καὶ σκέπασε τὸ μάγουλο πὺν σοῦ 'χω φιλημένο Κρήτ.

Πιάσ' τὸ σεβντὰ τσαι δέσ' τογε μὲ ζεμενί μαντήλι, γιατί' εἶναι πρᾶμ' ἀερικό, μὴ σηκωθῇ τσαι φύγη Μέγαρ.

"Οσες τσεντιές τσαι βελονιές ἔχει τὸ γεμενί σου, τόσα βενέτικα φλουριά ἀξίζει τὸ κορμί σου Χίος — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γιασμάκι, γιασμάς, κεφαλογύρι, κεφαλομάντηλο, μαντήλι, μπαρέζι, μπαρέζα, μπόλια, πέτσα, σαρίκι, τσεμπέρα, τσεμπέρι, φακινόλι. β) "Ενδυμα γυναικεῖον ἐν εἶδει χειριδωτοῦ γιλέκου ἐκ πολυτελοῦς ὑφάσματος Πελοπν. (Βερεστ.): Μοῦ 'φκειασ' ἓνα δέλο γεμενιά καὶ τώρα τὰ φυλάει 'ς τὴ γασσέλα (ἓνα δέλο=πολλά). Φόρεσ' τὸ γεμενί σου καὶ αἶδε. γ) 'Εφάπλωμα, τοῦ ὁποῖου τὰ καλύμματα ἦσαν ἐξ ἐγγχωρίου πολυτελοῦς ὑφάσματος 'Ανδρ. 2) Εἶδος χαμηλῶν ἐλαφρῶν ἀνδρικῶν ἢ γυναικεῶν ὑποδημάτων, κατασκευαζομένων ἐκ μαλακοῦ δέρματος, προερχομένου κατ' ἀρχὰς ἐξ 'Γεμένης, εἴτα δὲ ἐξ ἐγγχωρίου δέρματος διαφόρου ποιότητος πολλαχ. καὶ Καππ. ('Ανακ. κ.ά.) Πόντ. (Λιβερ. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Βάλ' τὰ γιμινιά σ' Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Τὰ παπούτσια τὰ λέγανε 'εμενιά κι ἄλλα πάλι ποστάλια (ποστάλια = παλαιὰ ὑποδήματα) Νάξ. ('Απύρανθ.) Τὰ γεμενιά φοροῦν da μόνον δις σκόλες Κῶς. Φοροῦν 'ς τὰ πόδια γεμενιά (ἀπλᾶ παπούτσια χωρὶς κάλτσες) Κάρπ. Γεμενιά μαῦρα Ματζούκ. Τρύπ'σανε τὰ γεμενιά τ' Θράκ. (Τσακίλ.) Τὴν εἶδα μὲ τόσο λοῦσο καὶ φοροῦσε γεμενιά παπούτσια· δὲν εἶχε ν' ἀγοράσῃ καλύτερα

'Ιων. (Σμύρν.) «Οἱ πόδες τοῦ κατήρχοντο ξηροὶ ὥς δύο κλώνοι ἐλαίας μὲ τὰς λευκὰς μαλλίνους περικνημίδας καὶ τὰ ὑποδήματα τὰ γεμενιά ἐξ ἀπλοῦ ἐγγχωρίου δέρματος, τὰ λεγόμενα ἄλλως τομαρήσια» Α.Μωραϊτίδ., Διηγ. 3, 73 || 'Ασμ.

Φορεῖς παπούτσια 'εμενιά, δυὸ ἀράμια δὲ βαροῦνε, 'ιὰ 'κεῖνο καὶ τὴ νιότη σου πολλοὶ τὴ λαχταροῦνε Νάξ. ('Απύρανθ.)

Παίρνει βοριάς, δὲ χ-χαίρομαι, νοτιά, δὲν γαμαρῶν-νω' τῆς Λαμβρινῆς τὰ γεμεν-νιά κάθομαι καὶ πετσών-νω Νίσυρ.

Φορεῖ ὀρτάρα σύμφιλα, ποστάλα γεμενιά (ὀρτάρα = κάλτσες, σύμφιλα = πολὺ λεπτά, ποστάλα = παλαιὰ ὑποδήματα) Πόντ. Συνών. γεμενιά 1, πέδιλο, σκαρπίνι, τουλούμπα, τσαρούχι.

γεμενιά ἢ, Φοῦρν. γεμενέα Πόντ.

'Εκ τοῦ οὗς. γεμενί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) Γυναικεῖον χαμηλὸν ὑπόδημα ἐκ μαλακοῦ δέρματος Φοῦρν. Συνών. γεμενί 2.

2) Ποσότης δσση δύναται νὰ χωρέσῃ τὸ ὑπόδημα, τὸ καλούμενον γεμενί Πόντ.

γεμένικος ἐπίθ. ἀμάρτ. γιμέ'ν'κους Σάμ. γιαμέ'ν'κους Στερελλ. (Κλών.)

'Εκ τοῦ οὗς. γεμενί, παρ' ὃ καὶ γιαμενί, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

1) 'Ο ἐξ 'Γεμένης Σάμ.: Καφές γιμέ'ν'κους. 2) 'Ο ὠραῖος, ὁ ἐξοχος Στερελλ. (Κλών.)

γεμενιτζήδικο τό, ἀμάρτ. γιμιν'τζήδ'κον Θράκ. ('Αδριανούπ.) γεμενιτζήδικο 'Εφημ. Πατρὶς 25 Δεκεμβρ. 1929, σ. 3.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γεμενιτζήδικος οὐσιαστικοποιηθέν.

Τὸ οἶκημα εἰς τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται ἢ πωλοῦνται ὑποδήματα γεμενιά ἐνθ' ἄν.: Χιλιάδες ζευγάρια κρεμόν-τανε 'ς τὰ γεμενιτζήδικα ἀπὸ τὰ καρφιά, ἀρμαθιές τὰ καβαφικά παπούτσια (καβαφικά=ὄχι καλῆς ποιότητος, εὐ-θηνά) 'Εφημ. Πατρὶς, ἐνθ' ἄν.

γεμενιτζῆς ὁ, ἀμάρτ. γεμενιτζῆς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γεμενιτζῆς Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'Ιων. (Βουρλ.) Σῦρ. γιμιν'τζῆς Θράκ. ('Αδριανούπ. Διδυμότ.)

'Εκ τοῦ Τουρκ. *yemenici*=ὁ κατασκευαστῆς ἢ πωλητῆς ὑποδημάτων.

'Ο ὑποδηματοποιὸς ἢ ὁ πωλητῆς ὑποδημάτων γεμενιῶν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. "Αν θέλ' οἱ γεμενιτζῆδες 'κάναν φραγο-πάπουτσια, τί θὰ γενοῦδαν οἱ τσαγαράδες; (ἐπὶ τῶν ἀναμει-γνυομένων εἰς τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὰ δικαιώματα ἄλλων καὶ προκαλούντων οὕτω ζημίαν εἰς αὐτούς.) Σῦρ.

γεμενούδι τό, ἀμάρτ. γεμενούδιν Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γεμενί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ούδι.

Τὸ ὑπόδημα: 'Ασμ.

"Ως τῶν τὰ γεμενούδκια της ἔχουν τῶν τῶν γνῶσιν, Θεέ μου, πὺν νὰ γλοιάσουσιν τζαί πάνω μου νὰ δώσῃ (γλοιάσουσιν=ὀλισθήσωσι, νὰ δώσῃ=νὰ πέσῃ).

γέμι τό, γέμιν Λυκ. (Λιβύσσ.) γέμ'ν Πόντ. (Χαλδ.) γέμι Βιθυν. (Κουβούκλ.) Κρήτ. Κῶς Μέγαρ. Ρόδ. Σύμ.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. 336 Πρω. Δημητρ. γέμ' Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἶν. Τσακίλ.) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) Προπ. ('Αρτάκ. Μηχαν. Πάνορμ.), Σάμ. (Μαραθόκ.) γέμ' ἢ, Θράκ. (Αἶν.)

